

Amb el suport d'

guen focs

Incendi d'aquest estiu a Llardecans, al Segrià, a l'esquerra. A la dreta, a dalt, un camp de conreu de clementines a les Terres de l'Ebre i, a sota, la zona de bosc de la Crosa, a Aiguaviva ■ ACN / R.B. / J.R.

Carn de xai amb el segell Ramats de Foc ■ DIEGO ESPADA

cus secundaris a grans distàncies. "Estudiem zones del planeta en què ja s'estan produint incendis devastadors de grans dimensions, com ara Austràlia i Califòrnia, per mirar de trobar solucions perquè aquesta tipologia de focs no es produeixin a Catalunya", assegura Duane, que remarca la importància de mantenir els boscos en bones condicions. "És important que segueixin existint boscos, perquè tenen un gran valor com a contenidors de biodiversitat, però ho és més encara que

estiguin en bon estat, perquè fan la funció de protegir el sòl i de ser l'hàbitat de moltes espècies", argumenta. La investigadora del CTFC i el Creaf, que és autora d'una tesi premiada sobre els tipus d'incendis que hi ha hagut a Catalunya, la seva propagació i quins elements hi influeixen, té clar que els focs són inevitables i més davant del canvi climàtic. "No tenim la certesa del que pot passar, però sí que tenim capacitat d'intervenir en el paisatge i ho hem de fer", conclou. ■

Més cabres salvatges al massís del Montgrí

Unes 200 cabres salvatges viuen al massís del Montgrí. Tècnics i personal del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter han fet en els últims dos anys el seguiment de la població de cabres salvatges del Montgrí per conèixer el nombre d'exemplars que hi ha i el seu estat sanitari i genètic. La quantitat d'exemplars que hi viuen s'acabarà de confirmar a partir del cens que es farà aquest mes de novembre, el quart que es duu a terme. La població actual és lleugerament més nombrosa que la del darrer cens, que es va fer a principis d'any, quan el nombre d'exemplars es va fixar en un mínim de 150. S'ha comprovat, a més, que les cabres no tenen malalties com ara la tuberculosi i la brucel·losi.

Rescat de truites al canal de Gavet

El buidatge periòdic del canal hidroelèctric de Gavet, al Pallars Jussà, per fer-hi treballs de manteniment i millora s'ha encetat després de recuperar 186 exemplars de truites comunes *Salmo trutta* i una granota comuna *Pelophylax perezi*, que han estat traslladades de nou, mitjançant un dipòsit d'aigua amb sistema d'oxigenació, fins al medi aquàtic. També s'hi han trobat tres exemplars d'espècies al·lòctones, que s'han sacrificat, una brema *Abramis bjoerkna* i dues sandres *Sander lucioperca*. Els treballs de manteniment del canal van a càrrec d'Endesa i el rescat de les espècies trobades s'ha fet amb la col·laboració de l'Associació de Pescadors i del cos d'Agents Rurals del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural de la comarca.

El cotxe elèctric supera el repte

Recórrer 47 capitals dels Països Catalans, prop de 7.000 quilòmetres en set dies, i fer-ho amb un vehicle completament elèctric. Aquest és l'e-Repte d'Endesa X, que es va poder completar abans del que estava previst, i amb només 37 recàrregues. Pilots experts de la revista *Autopista* van ser els encarregats de culminar el repte al volant d'un Nissan Leaf e+. El viatge es va encetar el 7 de novembre a Palma i va passar per Alcarràs, Lleida, Manresa, Girona, Barcelona, Tarragona i Vila-seca el dia 11. Després d'un recorregut de 6.721 quilòmetres en una ruta *non-stop*, que va fer relleus de conductors en cada etapa, van arribar a Madrid el dia 13 de novembre. L'objectiu de l'acció ha estat normalitzar l'ús del vehicle elèctric.

Els demòcrates arrasen a Hong Kong

La participació supera el 71% en les eleccions locals, que s'interpreten com un plebiscit

ciutadans en les votacions d'ahir ■ EFE

La meitat dels catalans voldrien unes forces de defensa

Ho conclou l'enquesta d'una societat militar

Concerta visita a:
info@bleconomistes.com

BL Economistes, S.L.P. Som el teu suport

- Assessorament fiscal
- Confecció dels impostos trimestrals i comptabilitat
- Constitució de societats, alta a Hisenda de societats i autònoms
- Atenció de requeriments, revisions i inspeccions d'Hisenda
- Laboral
- Declaracions de renda de les persones físiques

30 anys d'experiència

C/ Barcelona, 12-14, 2n 2a - 08301 Mataró - T. 937 551 455
www.bleconomistes.com

18017741519960

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 25 de novembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15191 - AVUI / Any XLI. Núm. 14061 - EL PUNT

Els acomiadaments en la indústria, en creixement

ESTADÍSTICA • El nombre de treballadors afectats per un expedient de regulació d'ocupació augmenta un 54,68%

CÒMPUT • En l'últim any unes 10.000 persones han perdut la feina per un ERO, procés que també afecta les grans empreses

TERRITORI • El Vallès Occidental es troba entre les comarques catalanes més afectades per les regulacions

Els participants en les activitats van resseguir el riu amb paraigües blaus simulant el seu curs ■ ACN

Riuada de solidaritat

L'Espluga de Francolí reacciona a l'aiguat amb activitats benèfiques

Mor Carles Raluy, un dels fundadors del Circ Raluy

Divendres vinent es preveia l'estrena del nou espectacle a Barcelona

Santpedor eliminarà la festa de les vaquetes

COSTA
1962

Moda home-dona

Sant Josep, 52 - Tel. 93 798 61 03
www.costa1962.com

MATARÓ

382833-1218935L

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

La llei Aragonès

He de confessar que llegir textos legals em produeix un tedi enorme. Es tracta d'escrits massa formals, que obliguen a rellegir-los constantment per no perdre el fil i excessivament repetitius i, alhora, confusos. Però, tot i això, els he de dir que finalment he aconseguit empassar-me aquell avantprojecte de llei que actualment està en boca de tothom: la llei de contractes de serveis a les persones. Els sona? No? I si ho canviem per "lleis Aragonès", aquella de la qual molta gent opina i que, sospito, poca gent coneix? Ara sí? Doncs som-hi. Els deia que havia aconseguit llegir-la, i la veritat és que no he sabut trobar enlloc que aquest avantprojecte obri la porta a més externalitzacions dels serveis públics, tal com sostenen no poques persones de l'anomenat anticapitalisme nostrat. El que he llegit és una proposta –iniciada per cert pel conseller Romeva i paralitzada per l'aplicació del 155– per regular millor aquelles activitats que avui ja estan

Un cop llegida, no he sabut trobar enlloc que aquest avantprojecte obri la porta a més externalitzacions dels serveis públics

externalitzades. Que no parla de futures remunicipalitzacions, com a mi m'agradaria? Cert. Tant com que tampoc les impedeix i tant també com que es posen les bases per regular de manera més transparent aquells serveis que avui ja presta el sector privat. En primer lloc rebaixant molt el criteri del preu com a factor clau de la contractació. Aquesta ha estat fins ara la principal arma de les grans empreses i corporacions que, com Sacyr o Accent Social, aquesta darrera dirigida per Florentino Pérez, copen actualment aquesta mena de serveis en llocs com, per exemple, l'Ajuntament de Barcelona. Segur que la llei és millorable, i de fet hi ha hagut i hi ha encara els espais parlamentaris per poder introduir-hi canvis. El que no és seriós és renunciar a debatre per fer possibles aquestes possibles modificacions i alhora atiar el carrer amb una barreja d'electoralisme i de mitges veritats. I qui estigui lliure de pecat en el tema de les subcontractacions, que tiri la primera pedra. Segur que el roc arribarà fins a Verges.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Un serrell com el d'Esther

Potser encara anava a costura, llavors, no ho recordo bé, però és molt probable que fos a casa d'aquella modista que a l'estiu s'esforçava a instruir mitja dotzena de noietes del barri en les arts misericordioses del punt de creu, que vaig fullejar per primera vegada una de les històries d'*Esther y su mundo*. Era una revista per a nenes més grans que jo, que encara reia com un bordegàs amb les aventures d'en Mickey i l'ànec Donald i només tenia ganes d'acabar la classe per passar la resta de la tarda vestint i desvestint nines retallables rere el moble bar del menjador. Em sembla que mai no havia servit per a res més que per guardar-hi els nostres joguets, aquell moble americà tan chic, folrat amb una espècie d'arpillera de color marfil, excepte que un temps també vam organitzar-hi amb els germans unes curses de cargols que van deixar un rastre de bava enganxifosa al taulell fins al dia que la mare ho va enviar tot a desballestar, farta de passar-hi la baieta inútilment. Esther era l'heroïna de les altres nenes que anaven a costura, de la meva cosina entre

“ Esther era l'heroïna de les altres nenes que anaven a costura

elles, que és de qui aprendria tot el que calia saber de la feminitat adolescent, vivaç i ruboritzada. Algunes de les seves amigues ja tenien noms fabulosos, com ara Fanny o Gladys, que aquí sonaven encara a marcià, i es pentinaven amb la mateixa gràcia flotant que el personatge creat per Purita Campos, amb aquell serrell tan esponjós que li ombrejava la cara pigallada, i aquella cueta baixa, mig desfeta, just per revelar un caràcter intrèpid i una nuca esvelta que adornava amb un llaç o un clavell, segons el cas. A mi, en canvi, encara em pentinaven amb una cua de cavall alta i estreta, al

límit de l'estrangulació capil·lar, que em deixava un front bombat vergonyosament al descobert, brillant com una calba frontal, damunt el qual la mare no permetia que hi quedés en suspensió ni l'ombra d'un cabell. Amb aquesta faç tibada fins a demanar a crits l'extremunció, vaig començar a llegir les històries d'Esther i el seu món.

Ser gran era tenir un serrell com el seu, i sacsejar-lo com ella, amb una gràcia irresistible i desmanoyada. Arran de la mort de la dibuixant que ens la va regalar durant aquells anys difícils, he intentat fer memòria d'algun dels episodis que vaig llegir amb fruïció, i la veritat és que amb prou feines recordo el nom de les seves amigues i del noi que li agradava, però no he oblidat mai aquella manera que tenia d'arribar a casa i llançar-se al sofà amb un sospir, o de quedar-se pensativa en un racó de vinyeta, o de caminar amb les mans a les butxaques dels pantalons acampanats, mentre donava un cop de peu a una pedreta o una llauna, ni les armilles ni les boines que portava, tan chics, tan inoblidables, com el nostre moble bar.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/19z2qj>

A la tres

David Brugué / dbrugue@elpuntavui.cat

El català no és cap caprici

Soc d'una generació que no ha conegut el franquisme. Quan el dictador va morir tenia poc més d'1 any. No conec res de la Guerra Civil, la postguerra ni la Transició més enllà del que m'havien explicat els meus avis o, de tant en tant, relaten els meus pares. Recordo el cop d'estat de Tejero vagament. Només perquè aquell dia, crec, a classe el mestre en va dir alguna cosa amb posat seriós i en arribar a casa no paraven de passar-ho en l'única cadena que hi havia en funcionament. La meva educació, però, s'ha fet fonamentalment en català des de petit i fins a la universitat. Parlo, entenc i escric, també, castellà i anglès. Per tot això, no entenc com, després de 40 anys de persecució de la llengua durant una etapa absolutament fosca per a la història espanyola ni perquè després d'un model d'èxit d'escola que ja fa dècades que dura, periòdicament, els polítics n'han de

“El model d'escola s'ha fet amb el compromís i la implicació de pares, professionals i administracions

plantejar modificacions. Flexibilitzacions, si es prefereix.

La immersió lingüística no neix com un caprici. A finals dels anys setanta i inicis dels vuitanta, hi havia una taxa de prop del 38% de persones foranes. Pujava al 61% a la demarcació de Barcelona, on vivia el 75% de la po-

blació catalana, el 61% de la qual no parlava el català i on només el 15% el parlava, l'entenia i l'escrivia. El català estava malalt i es dirigia cap a la seva extinció. Els governs de Jordi Pujol van fer moltes coses mal fetes, segur, però l'aposta per salvaguardar la llengua no en va ser una. Després de 40 anys de persecució, el català necessitava ajuda. I l'escola, entre altres elements, va ser decisiva per a la seva recuperació. Però això no significa que el català estigui salvat. Ni de bon tros. La immigració ha anat a més i el primer idioma que aprenen els nous nadius és el castellà. El català sempre estarà en posició de desavantatge i el castellà parteix, des de bon inici, en una posició de superioritat.

El model d'escola català no s'ha de tocar. Ha estat construït amb el compromís i la implicació de pares, professionals i administracions. I això, periòdicament, cou a alguns.

De reüll

Anna Puig

Una altra Espanya

Només ens arriben les imatges dels més abraonats, les declaracions més polèmiques, les posicions més radicals. Però Espanya és gran i diversa. La darrera enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió ens ho demostra. Pràcticament la meitat dels espanyols acceptarien el resultat d'un referèndum legal i acordat en què una majoria de catalans optessin per la independència. Estic segura que hi ha molts espanyols que lamenten la dura repressió contra el poble català i la judicialització d'una qüestió que només pot tenir sortida

Hi ha una Espanya silenciosa a la qual no li agraden els escarafalls

per la via política. Hi ha una Espanya més enllà de l'"A por ellos", que veu Catalunya com un territori amic i que, malgrat que no voldria que emprenguéssim un camí propi, acceptaria la decisió que democràticament prenguéssim els catalans. Hi ha una Espanya silenciosa, a la qual no li agraden els

grans escarafalls per les xarxes socials, que és oberta i dialogant. Encara que ens sembli mentida, aquesta Espanya també existeix però no està representada en els engranatges de l'Estat ni en els càrrecs directius de les empreses de l'Íbex 35. És una Espanya que hauria de fer un pas decidit endavant, que hauria de fer sentir la seva veu. No es tracta de salvar Catalunya, sinó d'apuntalar les llibertats de tots. Perquè ara nosaltres som el sac de boxa de l'Estat, l'ase dels cops, la diana de la repressió. Però demà ho serà qualsevol altre que gosi desmarcar-se o posar en dubte l'*statu quo*.

Les cares de la notícia

ALCALDE DE L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ

Josep Maria Vidal

Sortir del pou

El municipi s'ha bolcat aquest cap de setmana a girar la truita a les fatídiques riuades que van assolir la zona. Activitats de tota mena per recaptar fons i refer el que l'aigua es va emportar han demostrat, un cop més, que des de la iniciativa local i social hi ha molt a dir i a fer.

PERIODISTA I ESCRITORA

Sònia Pau

Aniversari necessari

Especialitzada en temes socials, Pau retrata la història de la Fundació Arrels, una entitat que al llarg de tres dècades ha posat negre sobre blanc en les problemàtiques de la ciutadania al nostre país. Un aniversari en plena salut que fa presagiar una llarga vida a l'entitat.

PRIMER SECRETARI DEL PSC

Miquel Iceta

Diàleg sense condicions?

Els socialistes haurien de mirar de seduir els partits que necessiten per a la investidura de Pedro Sánchez, però en lloc d'això Iceta considera "absurd" que ERC demani que el president de la Generalitat sigui en una mesa de diàleg per intentar reconduir la situació.

EDITORIAL

Inestabilitat econòmica, i política

■ L'anunci de posada en marxa d'expedients de regulació d'ocupació (ERO) per part d'algunes empreses emblemàtiques del nostre país, com ara General Cable, que vol tancar les plantes de Manlleu i Montcada i Reixac, amb uns 500 treballadors, i Bayer Hispania, que planteja acomiadar 75 treballadors a Sant Joan Despí, ha tornat a posar sobre la taula que la crisi no ha passat pas i que, a més, pot empitjorar en els pròxims temps. De fet, les dades indiquen que des del novembre del 2018 fins a l'octubre del 2019 un total de 10.000 persones han estat afectades per expedients de regulació d'ocupació, 8.783 de les quals ho han estat en aquest exercici, segons dades del Departament de Treball de la Generalitat. Aquesta xifra representa un increment interanual del 54,68%.

Una de les causes d'aquestes dades, i és una obvietat, és l'alentiment econòmic global, un alentiment que provoca, malauradament, un augment dels que s'anomenen ERO preventius, uns expedients en què, a més, la nova normativa derivada de les darreres reformes laborals posa molt fàcil. Veient la possibilitat de reduir els beneficis, algunes grans empreses re-dimensionen el seu negoci. I davant d'això, poc a fer, ja que són normes del joc mundials. En tot cas, millorar la normativa local per evitar abusos en l'aplicació.

Però hi ha un altre element que també provoca aquest efecte sobre l'economia i és la inestabilitat política que hi ha a l'Estat espanyol, una inestabilitat que es reduiria si des del govern estatal hi hagués la valentia política necessària per afrontar els grans reptes que existeixen, com ara la modernització, la reindustrialització i, sobretot, l'encaix territorial.

Tal dia com avui fa...

1 any

Testimonis de l'1-O

La fiscalia posa a prova el tribunal que ha de jutjar l'1-O amb una llista de 256 testimonis. El ministeri públic vol fer declarar 93 policies.

10 anys

En descompte

Montilla no convocarà els líders polítics abans de la sentència del TC sobre l'Estatut. Rebutja per carta l'oferta de Mas i alerta contra el "tacticisme".

20 anys

Aval a Telefónica

La Caixa i el BBVA van donar suport ahir a la gestió del president de Telefónica, Juan Villalonga, i al seu pla d'opció d'accions.

Full de ruta

Xevi Sala

Ja no queda ni en J.R.

Trucar al mòbil de l'Arseni Corsellas, ara traspassat, feia una mica de respecte perquè et despenjava el telèfon en Burt Lancaster. O en Charlton Heston. O en Richard Burton. O, és clar, en J.R. de Dallas. Va ser el 2008 per emparaular una de les escasses entrevistes que l'actor de doblatge nascut a Figueres va concedir. En aquest cas per a la revista Presència, des del pis d'un barri popular de Barcelona que ell s'estava reformant sense cap ostentació. I això que aleshores ja era tota una llegenda viva del doblatge en català i castellà, com ell mateix deia mig jubilat però no pas del tot, perquè amb 75 anys encara acceptava algun encàrrec que li feia el pes, com ara posar veu a espots televisius o doblar en Sydney Pollack en la pel·lícula *Michael Clayton*, que s'acabava d'estrenar. D'aleshores ençà, fins a la seva recent mort, als 86 anys, va continuar mig jubilat, però contundentment recognoscible en tots els treballs en què participava. El darrer,

La desaparició d'Arseni Corsellas gira un full gloriós del doblatge

posar per primera i última vegada veu a Clint Eastwood en *La mula*, cobrint amb dignitat i categoria el buit deixat fa temps per la desaparició d'un altre dels grans dobladors de sempre, en Constantino Romero. En aquella entrevista a Presència, Arseni Corsellas deixava constància d'una manera de fer que els que vam créixer escoltant la seva veu en els programes dobles de cinema dominical trobem cada vegada més a faltar. Abans es doblaven 200 pel·lícules a l'any, ara se'n doblen 2.000, explicava l'entrevistat. Abans es dedicava una setmana de feina prèvia al doblatge per ajustar el diàleg i la traducció. Ara la figura de l'ajustador amb prou feines existeix. Tot ha anat a pitjor. L'última de l'Scorses, per exemple, ni tan sols s'ha estrenat amb una còpia doblada. És clar que sempre serà millor la versió original però els que no ens hi acabem d'acostumar enyorarem cada vegada més aquells que van marxant. Com l'Arseni Corsellas, un dels millors, amb prou humilitat per abstenir-se de contestar personalment la bústia de veu. "Això ho fa per mi la senyoreta de la companyia telefònica", aclaria sorneguer.

Tribuna

Pius Pujades. Periodista

L'article secret

Perdoni, m'agradaria creure que vivim en una democràcia. I no parlo d'estat de dret perquè això del dret sovint acaba lligat als tribunals i val més que no en parlem, ara per ara, de tribunals. Quedem-nos en democràcia. Democràcia representativa: és a dir, que és el poble qui mana, a través dels candidats electes. Sí? Jo dic que sí. Els ciutadans que ho volen expressen el seu pensament a través dels partits polítics. Cada partit té la seva idea de com s'han de fer les coses i ho explica. Prova de convèncer la majoria. I la gent vota, amb llibertat, segons el seu criteri. El partit que té vots suficients governa. Si cap no en té prou tot sol, busquen aliar-se amb d'altres negociant el programa que defensaran junts. I ja està.

AIXÒ, EN UNA DEMOCRÀCIA. A les Espanyes es veu que no va així. Els diaris, les televisions, les ràdios, els *twitters* i tota la pesca fa mesos que es dediquen a dibuixar línies vermelles i de tots colors. Ben llegit, entenc que només hi ha dos o tres partits que poden governar a Ma-

drid i dos o tres que ho podrien fer a Barcelona. Els altres són la pesta, el dimoni, el càncer, la lepra, l'abominació.

A MADRID TENEN BUTLLA per ocupar el govern o facilitar-lo el PP, el PSOE i potser Cs. A Barcelona, en tenen Junts pel Sí (CDC), ERC i el PSC. A quin article de la llei electoral ho diu, això? No l'he sabut trobar. És un article vigent no escrit. Un article secret. El pobre Pedro Sánchez va haver de repetir eleccions perquè "no hauria pogut dormir" amb membres de Podem en el govern. La pobra Inés Arrimadas, quan va liderar el partit més votat a Catalunya, ni tan sols va gosar intentar formar govern.

TOT AIXÒ PASSA per culpa d'aquest article secret que determina que els ciutadans que confien en Vox, posem per cas, són gent equivocada, el parer dels quals no compta. Com estan equivocats tots els que voten partits independentistes. O els que voten Podem. I no diguem els partidaris de la CUP. Tot plegat, una colla de gent malalta, desequilibrada, manipulada per ves a saber qui, sobretot pe-

rillosa. Línies vermelles. Muralles. Fronts patriòtics. No passaran.

SÍ, A MI TAMBÉ EM SAP GREU que hi hagi tants votants de Vox que semblen enyorar la dictadura franquista o tants que segueixen les idees *joseantonianes* que liderava en Rivera. Però cal acceptar que els seus votants són ciutadans del mateix país (en termes electorals) que els que voten Bildu, Teruel Existe o el PP. I que, com a ciutadans que són, tenen els mateixos drets a fer sentir la seva veu, a influir en les decisions, a participar en els governs si els números donen.

ENTENC QUE LA PATRONAL, la conferència episcopal, els bancs, la cúpula militar, l'alt funcionariat, el gran capital i ves a saber qui més intentin manipular l'opinió pública per tal d'evitar que un govern nou, diferent, incontrolat, no defensi aferrissadament els seus interessos –legítims o no– tal com estan acostumats. Ho entenc. Però ho denuncio per antedemocràtic. Impugno l'article secret. Tots els ciutadans han de tenir els mateixos drets.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

A Siurana, 'volando voy'

■ Fa més de trenta anys que, de tant en tant, vaig de visita a Siurana, un poblet del Priorat que sempre m'ha cridat l'atenció per les seves llegendes de princeses i guerrers i particularment per la història del salt de la reina mora. Avui, de visita a Siurana m'ha cridat l'atenció un rètol informatiu que reclama la construcció d'un aeri per al transport de visitants des de Cornudella fins al mateix poble de Siurana. Vint-i-sis anys enrere només s'hi podia accedir per un camí de terra, difícilment practicable en cotxe, i ara ja s'hi vol projectar un aeri a l'estil de Montserrat o el port de Barcelona. L'alcalde de Cornudella, Salvador Salvadó, afirma que el poble de Siurana no pot absorbir més de 500 persones. Ara ja compta amb prop de 250 places d'aparcament per a vehicles i ha sorgit la proposta de construcció d'un aeri. No sé

si ha estat la bellesa del paisatge, l'increment del nombre d'escaladors o la descoberta del Nazi de Siurana, però, alerta, que no passi com als aeroports sense avions o les autopistes sense cotxes.

RAMON MASIP
Reus (Baix Camp)

Barri de la Ribera, barri de canvis

■ Des dels seus inicis, el barri de la Ribera ha sigut un lloc d'intercanvi comercial on residien persones obreres. Un barri amb un passeig no gaire gran però sí força important que connectava el Mercat del Born amb un dels majors exponents del gòtic català, la basílica de Santa Maria del Mar. Un barri tranquil que s'ha anat transformant en els últims vint anys. Ha passat de ser barri de gent obrera a un de totalment turístic. Això no passa així com així: ha estat objecte de diverses transformacions, com la gran

obra d'arqueologia que es va fer al mercat del Born o la comercialització del temple de Santa Maria. Però realment la gent que ha patit aquests canvis han sigut els veïns i veïnes de tota la vida. Persones que han crescut entre aquests carrers de la Ciutat Vella que avui en dia es veuen forçades a marxar de casa seva a causa de la gentrificació. Mencionar també el canvi que han experimentat els carrers quan cau la nit. Carrers plens de bars que no permeten el descans veïnal. Realment és just per als veïns i veïnes tota la situació actual? És just que persones que han viscut sempre en aquest espai es vegin forçades a marxar-ne per poder sentir-se més a gust en el seu habitatge? El que sí que és clar és que és injust que aquestes persones que han lluitat per un barri de tota la vida hagin de marxar per no poder afrontar els preus abusius de lloguer que estan obligats a pagar. O haver de creuar-se

amb maletes quan van a comprar el pa, com aquell que diu. Proposo a l'Ajuntament de Barcelona mesures que ajudin a baixar els lloguers, la reducció de les llicències turístiques (per a apartaments) i l'augment de les multes sobre els pisos de lloguer turístic sense llicència.

ARIADNA PALMER
Barcelona

Cris, no calia

■ M'adreço a la Cris Puig per dir-li que per omplir una estona del bon programa *FAQS* (09/11) no fa falta portar "personatges" arnats com l'inefable *Chencho Arias*, que el primer que fa és insultar dient-li farsant i ignorant al Sr. Bercow, *speaker* del Parlament britànic, pel fet de defensar el dret a decidir i la llibertat d'expressió dels catalans... Per una vegada, l'Israel deu haver estat content.

MONTSERRAT MONJO SABATÉS
Barcelona

La frase del dia

“La violència d'estat ha de deixar lloc a la paraula”

Jordi Cuixart, PRESIDENT D'ÒMNIVUM CULTURAL

Tribuna

Miquel de Palol. Escriptor

Els límits i la necessitat

No descobriré res dient que la resistència és un factor clau en la resolució de les guerres. Perquè Catalunya i Espanya estan en guerra, una guerra impossible en termes militars, segurament per sort, encara que la causa sigui en desavantatge estructural una de les parts; una guerra que no serà perquè només l'altra part té armes.

EL CANSAMENT i el desànim tenen l'origen en el sentiment d'una part important dels independentistes que els polítics sustentadors de la causa no fan el que cal per realitzar-la. I entrem en matisos: perquè no han pogut, perquè tenen por, perquè són uns ineptes, perquè no ho han volgut fer mai i per tant han enganyat deliberadament la ciutadania amb promeses que sabien que no complirien, perquè són uns egoistes sense escrúpols que se'ls en fot tot i només estan pel càrrec, la poltrona i el sou, perquè són uns falsaris traïdors, etcètera.

PER DAMUNT DE TOT plana la realitat que les tres formacions amb capacitat per obtenir representació són incapaces d'unir-se en una estratègia conjunta. Els partidaris d'anar separats esgrimeixen diversos arguments: que una candidatura conjunta obtindria menys diputats que llistes separades, perquè no seria escollida pels votants d'esquerres per la presència de la dreta, i al revés amb la presència de l'esquerra; que en les cambres corresponents hi ha més presència amb tres grups. Els partidaris d'anar junts aporten altres raons, algunes de les quals em permeto fer meves: que gràcies a la –maleïda– llei D'Hont, és més probable que surtin més diputats; i, sobretot, una qüestió d'imatge: ser la primera força en resultats electorals per sobre de les altres és fonamental tant en clau interna a l'hora de la gestió com en clau internacional per com s'és percebut, un fet determinant a Escòcia, i en

certa manera també al Quebec amb el PQ i el Bloc, molt més coordinats que ERC i JxCat, i ja no cal dir que la CUP. “*Divide y vencerás*”, diu l'enemic, i sembla que aquí encara no hi hem arribat.

AL PUNT ON SOM, la pugna ha retornat a l'origen: a la ciutadania, ara enriquida amb la participació activa dels joves, sobre els quals ha caigut una inútil polèmica, fruit en una de les bandes tant de la por com del desconeixement. Que les revolucions comporten, com a mínim, incomoditats, qualsevol lector d'història ho hauria de saber si no és un analfabet funcional. El cas és: es vol un estat o no es vol? Si la resposta és sí, cal conèixer-ne el cost i assumir-lo. Al principi, tallar una autopista; més endavant pot ser més alt. Ja sabem que ens poden treure un ull, o obrir el cap, o fotre'ns a la presó sense garanties civils, sense saber quan en sortirem. Fins i tot els qui es queden a casa contemplen estupefactes com se'ls inclou dins d'una massa deshumanitza-

“Els grans canvis històrics de qualsevol signe s'han produït contra la llei vigent: els drets socials, el sufragi universal, l'Església de Roma, la República Francesa, els Estats Units d'Amèrica...”

da de delinqüents i terroristes.

LES COL·LECTIVITATS passen etapes en què han de prendre decisions, dimensionar-les i mantenir-les; o revocar-les, si se'ls fan inviables. Al davant dels sobiranistes hi ha la paret d'un frontó programat que ho torna tot en forma de nos, amenaces i insults. Encara a alguns els costa de creure, però la invariable realitat és que no són capaços de res més. Entendre-ho és la condició necessària per dur la qüestió sobiranista a un punt efectiu i deixar de fer el ridícul i anar rebent garrotades amb tan poc a canvi, per no dir res. Entretant, assumir que els revoltats no són esvalotats, que són resistents, adalils de la supervivència.

DAVANT DEL FUROR PRIMARI d'irreductible saltamartí incapaç de sortir del mantra grotesc del “tot sempre dins de la llei i la Constitució”, cal recordar de manera indefallible que els grans canvis i les grans accions històriques de qualsevol signe s'han produït contra la llei vigent: els drets socials –per cert, en imparable retrocés–, el sufragi universal, l'Església de Roma, la República Francesa, els Estats Units d'Amèrica...

LA LLEI ABANS DE TOT? Aquest cronista no es distingeix per la seva devoció cristiana, però perquè vegin fins on és vetust i troglodita l'establishment espanyol em permetré citar l'Evangeli, més avançat fa prop de dos mil anys que la caspa carpetovetònica a qui només els falta dir “la democràcia soc jo”: “Un dissabte, Jesús passava per uns sembrats. [...] Els seus deixebles es van posar a arrancar espigues. Els fariseus li van dir: –Mira, perquè fan en dissabte això que no és permès? Jesús els respon: –No heu llegit què va fer David quan van tenir necessitat de menjar ell i els qui anaven amb ell? [...] El dissabte ha estat fet per a l'home, i no l'home per al dissabte” (Marc 2, 23-28).

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Efecte Vallirana

No fa gaire els mitjans s'han fet ressò de l'entrada en servei de la famosa variant de Vallirana. En un instant, només d'obrir al trànsit la nova via, s'ha produït la pacificació de la travessia del municipi. Hi ha hagut una recuperació de la calma, del silenci, de l'escala humana del carrer. Travessar no ha estat una heroïcitat i ara els veïns respiren tranquils i respiren millor. Hi ha menys soroll, menys contaminació i menys inseguretat.

És possible que la desaparició de la intensitat del trànsit hagi provocat algun canvi d'hàbits i que en algun sector concret el consum se n'hagi ressentit. Però ara per a Vallirana s'obre una nova oportunitat; com que ja no cal passar pel centre del poble caldrà crear atractius perquè alguns dels que enfilen la variant decideixin sortir i fer una parada al poble. Una parada cultural, turística, gastronòmica. Caldrà buscar la manera que alguns dels que només hi passaven ara s'hi aturin i si pot ser alguns s'hi quedin.

He dit que era una variant famosa i he de precisar que ha estat tristament famosa. És una obra reclamada des de fa prop de quaranta anys i que ha trigat quinze anys a executar-se després d'acumular successives interrupcions des del seu inici, el 2004, fins a la finalització de les obres, el 2019.

A la geografia catalana podríem trobar una colla més d'exemples que estan en situacions similars a com ha estat la variant de Vallirana: obres endarrerides reiteradament en el temps com a mostra de manca absoluta de sensibilitat per problemes peremptoris i urgents que haurien merescut un capteniment per part del govern espanyol diferent i més diligent del que hi han aplicat. Totes les obres suspeses i interrompudes parlen tristament d'un sistemàtic oblit polític que comença per les coses més tangibles i quotidianes. I, si falla la base més elemental, falla tot.

Sísif

Jordi Soler

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La meitat de catalans voldria tenir unes forces de defensa

Una enquesta de la Societat d'Estudis Militars diu que el 73,4% voldria que participés en missions de pau. Més de la meitat de votants del PSC, JxCat i ERC són partidaris d'ingressar a l'OTAN

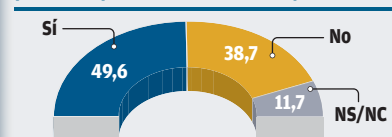
Jordi Alemany
BARCELONA

El 49,6% dels catalans estarien d'acord que Catalunya, en el cas que esdevingués un país independent, tingués unes forces de seguretat equiparables a les d'altres països europeus. Aquesta és una de les dades significatives que recull l'enquesta telefònica feta pel Gabinet d'Estudis Socials i Opinió Pública SL (Gesop) a 1.605 persones entre el 21 i el 25 d'octubre per encàrrec de la Societat d'Estudis Militars (SEM). És la tercera vegada que l'entitat fa aquest sondeig i els partidaris de la creació d'aquestes forces de defensa experimenten el màxim de la sèrie, ja superen el 47,2% que van obtenir el juliol del 2017 i el 40,7% del juliol de l'any passat.

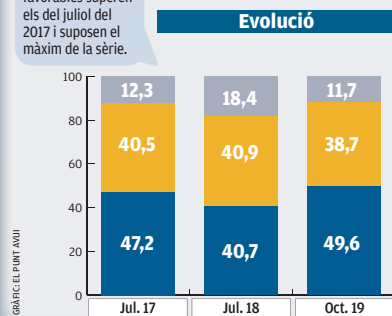
En les dades més detallades de l'enquesta es comprova que les dones en són més partidàries, amb un 53,6% per un 45,4% dels homes, i que els joves entre 16 i 29 anys són els més partidaris (63,1%), de nacionalitat estrangera (58,4%), amb un perfil majoritari de centre i centredreta. Destaca que hi estarien d'acord el 56,1% dels votants de JxCat i el 54,4% dels d'ERC dels comicis del

Enquesta sobre un exèrcit en una Catalunya independent

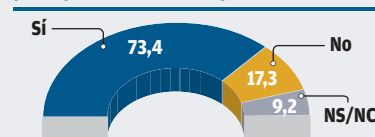
En cas que Catalunya esdevingués un país independent, estaria d'acord que disposés d'unes forces de defensa equiparables a les d'altres països europeus semblants a Catalunya?

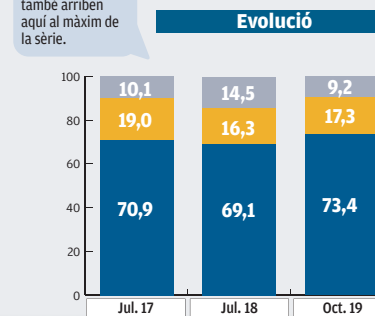
Enguany els favorables superen els del juliol del 2017 i suposen el màxim de la sèrie.

En cas que Catalunya esdevingués un país independent i disposés de forces de defensa, creu que una de les seves funcions hauria de ser la participació en missions de pau internacionals?

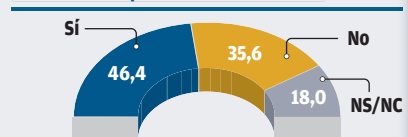

Els partidaris també arriben aquí al màxim de la sèrie.

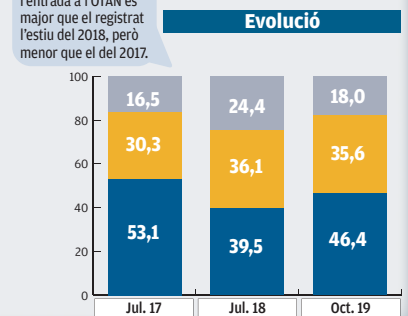

La mostra és de 1.605 entrevistes telefòniques

En cas que Catalunya esdevingués un país independent, estaria d'acord que fos membre de l'OTAN?

El percentatge de respostes favorables a l'entrada a l'OTAN és major que el registrat l'estiu del 2018, però menor que el del 2017.

Les xifres

63,1%

de joves entre els 16 i 29 anys són els més partidaris de tenir les forces de defensa si s'és independent.

7

punts percentuals d'increment gairebé hi ha entre els partidaris d'entra a l'OTAN respecte al 2018.

2017.

A més, pràcticament tres de cada quatre catalans consideren que aquestes forces de defensa haurien de participar en missions de pau internacional, mentre que només

el 17,3% s'hi oposaria. En aquest cas també són els votants d'ERC (82,8%) i de JxCat (81%) els que hi estarien més d'acord, seguits dels del PSC (77,8%), Catalunya En Comú Podem (72,3%), la

Les frases

“Intentem donar una informació sense apriorismes ni prejudicis sobre la política de defensa comparada amb altres països similars”

“No es pot girar l'esquena a l'entorn geopolític i no afrontar el debat malgrat ser gent de pau”

Daniel Soler
SECRETARI D'ESTUDIS MILITARS (SEM)

CUP (66,6%) i Cs (60,8%). En el PP un 43,3% hi estaria a favor; un 31,4%, en contra, i un 25,3% no ho sap.

La darrera pregunta de l'enquesta és sobre el possible ingrés a l'Organitza-

ció del Tractat de l'Atlàntic Nord (OTAN) i el 46,4% dels enquestats hi estaria d'acord, gairebé set punts per sobre dels registrats en la consulta del 2018 i gairebé set menys que la del juliol del 2017, quan

s'estaven fent els preparatius del referèndum de l'1-O. En aquest cas els més favorables són els votants del PSC (58,2%), seguits dels de JxCat (51,2%) i ERC (50,2%). Els de la resta de formacions no arriben al 50% de vots favorables, tot i que només els votants de la CUP donen més respostes negatives (61,2%) que positives (22,2%) a l'ingrés a l'OTAN.

Normalitzar el debat

El SEM és una entitat que treballa des del 2012 sorgida de la sectorial de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) formada per voluntaris i sense cap mena de suport institucional per generar coneixement en matèria de política de defensa al servei de l'interès nacional català, ja que considera que hi ha un buit acadèmic que es dediqui a donar-hi una visió estratègica. El secretari de l'entitat, Dani Soler, explica que la voluntat és anar fent aquesta enquesta anualment per saber “on som i on érem” i contribuir, com fan també amb els seminaris, a “fer una tasca de divulgació” i un debat amb seriositat “sense apriorismes, ni prejudicis” sobre la política de defensa comparada amb altres països i estats similars, com poden ser Dinamarca, Finlàndia, Suïssa, Israel o les repúbliques bàltiques. No es tracta de parlar d'un exèrcit, sinó que el concepte és més ampli i inclou les aliances estratègiques, la diplomàcia o garantir un entorn estable al comerç, exportacions i importacions o el turisme, entre d'altres. I comenta que “no és postiu girar l'esquena a l'entorn geopolític”. ■

ACTE DE
LLIURAMENT
PREMIS
ATENEUS
2019

www.ateneus.cat

La Federació d'Ateneus de Catalunya us convida a assistir el 9 de desembre de 2019, a les 18h, al Palau de la Generalitat (Plaça de Sant Jaume, 4, Barcelona)

Aforament limitat.

Es prega confirmar assistència abans del 28 de novembre al **FORMULARI D'ASSISTÈNCIA DELS PREMIS ATENEUS** a: www.ateneus.cat

Organitza:

Federació d'Ateneus de Catalunya

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya Departament d'Enllaços Institucionals

Amb la col·laboració de:

EL PUNT AVUI

30a edició

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Iceta no tanca la porta a un diàleg entre governs

■ Avisa a ERC que no condicioni el diàleg al seu format i dubta que Torra sigui un bon interlocutor com exigeix JxCat

Redacció
BARCELONA

L'endemà de la consulta als socialistes que va donar l'aval al preacord de govern progressista amb Unides Podem i el dia abans que ERC consulti les seves bases, el primer secretari del PSC, Miquel Iceta, va deixar la porta oberta perquè es faci el diàleg per resoldre el conflicte a Catalunya amb "la taula que convingui", en referència a les exigències dels republicans perquè per canviar la possible negativa a la investidura de

Pedro Sánchez les negociacions siguin entre governs. Per al líder socialista català, si es vol diàleg, "trobar el mecanisme per fer-lo possible ha de ser senzill", tot i que va deixar clar que per a ell ja existeix la comissió bilateral Estat-Generalitat que ho pot fer possible.

Iceta també va advertir a ERC que qui parla de diàleg "té una certa obligació de no bloquejar" un govern que n'és partidari i, per aquest motiu, la va instar a renunciar a posicions maximalistes d'entrada com ara que es pugui par-

lar de l'autodeterminació, ja que el debat, va dir, s'acabarà "molt ràpid" perquè la resposta serà "no". Amb vista a aquesta situació, Iceta va preguntar als republicans si "en benefici d'un objectiu renunciarà als avenços possibles que millorarien la qualitat de vida dels catalans i les perspectives del país".

No a Torra

El mateix dia que la portaveu de JxCat al Congrés, Laura Borràs, lamentés que el PSOE no truqui al seu partit per negociar i preguntar-se si Sánchez

Iceta atén els mitjans després de votar dissabte en la consulta de l'acord amb Podem ■ ACN

serà capaç de progressar en alguna cosa més que "repressió, regressió de la democràcia, absència de diàleg i no reconeixement dels interlocutors polítics, com és Torra", el socialista català va qüestionar que el president de la Generalitat, Quim Torra, sigui la persona més adequada per "trencar el gel" de les negociacions. JxCat, si no hi ha

canvi, mantindrà la negativa a la investidura de Sánchez no com "un caprici sinó fruit de la realitat que tenim davant", va dir Borràs.

D'altra banda, en una nova carta als socis d'Òmnium, el president de l'entitat, Jordi Cuixart, va fer una nova crida al diàleg i demanava la fi de la "repressió", des de la presó de Lledoners. En la missiva, el

president de l'entitat recorda que ell i Jordi Sánchez són els dos únics ciutadans de la Unió Europea per a qui Amnistia Internacional demana l'alliberament immediat i apunta que "la repressió d'un Estat que vulnera la legislació internacional en matèria de drets humans" s'ha acabat convertint en el seu "principal aliat". ■

SI INSISTEIXES EN TENIR SEXE
QUAN ELLA NO VOL

#ÉSVIOLÈNCIA

NI AGRESSOR, NI CÒMPLICE

ATUREM LES VIOLÈNCIES MASCLISTES

900 900 120
Contra la violència
masclista Atenció 24 h

Pacto de Estado
contra la violencia de género

dones.gencat.cat

Generalitat
de Catalunya

7,5 Milions
de futurs